

I

Ἡ ζωὴ πὸν ζῶ
 μοιάζει ἀρρωστημένη
 Κι ὄλο καὶ θαρρῶ
 θὰ τὴν δῶ θαμένη

Βράδυ καὶ προυνὸ
 στέκω λυπημένη
 Καὶ μοιρολογῶ
 στὴ δουλειὰ σκυμένη

Ἡ ζωὴ πὸν ζῶ
 μοιάζει πεθαμένη
 σ' ἄλλον κόσμον ἐγὼ
 εἶμαι γεννημένη

II

Κι ἂν ξημερώνει γιὰ βραδυάζει
 νοιάζει τὸν δουλευτῆ,
 βροχὴ σιμώνει γιὰ χαλάζει
 ἔγνοια τοῦ θεριστῆ.

Φθινόπωρο ὑγρὸ χαράζει,
 βράζει τὸ νεῖο κρασί
 μὰ ἓνα στερνὸ πικρὸ μαράζει
 σέρνω στὴ γῆ.

Λ. ΦΟΡΜΟΖΗΣ